

"ואנוכי עפר ואפר"

יומו של הרב עובדיה יוסף זצ"ל היה עמוס תמיד בלימוד התורה הקדושה. לעיתים הוצרך מרן לצאת את ביתו ולהופיע לפני ציבור תלמידיו ושומעי לקחו, למסור שיעורים ולהרביץ תורה ברבים.

פעם הוזמן למסור שיעור בעניין הרפואה בהלכה בפני ציבור רופאים מומחים ובעלי שם שנקבצו מכל קצוות העולם. מרן היה נוהג להכין את שיעוריו בינו לבין עצמו בדרך אל מקום השיעור, ומשום כך היה נוהג לנסוע כמעט לבדו עם משמשו האישי בלבד ועם נהגו אל המקומות בהם היה מוסר את שיעוריו. ברם, באותו מקרה אירעה טעות מצערת. מרן סבר כי הזמינו אותו לדבר על נושא מסוים, ואילו בהגיעו אל מקום השיעור, כאשר חלף על פני המודעה הנושאת את שמו, הבחין לפתע כי הנושא אודותיו הוא אמור למסור שיעור הינו נושא אחר לגמרי! ולא זו בלבד, אלא שמדובר בנושא רפואי אקטואלי הדורש ידע רב ושליטה מוחלטת.

מרן נעמד רגע על מקומו, מלמל תפילה חרישית לבוראו, ומיהר לעלות לבמה כשהוא שקוע בהרהוריו. אחד מאנשי הצוות הצמיד לגלימתו של מרן מיקרופון אלחוטי זעיר, ודממה השתררה באולם. מאות רופאים הביטו במרן ביראת כבוד, ומרן פתח את פיו והחל להרצות בשפה ברורה וקולחת במשך שעות רצופות סביב הנושא אודותיו הוזמן למסור שיעור. את השיעור העמוק הכין מרן באותם רגעים בודדים בהם צעד לעבר הבמה... השיעור היה עמוק ומרשים, משופע במקורות ובסברות וחילוקים, והרופאים היו מרותקים למקומותיהם בהנאה עילאית.

כאשר הסתיים השיעור קמו על רגליהם ומחאו כפיים במשך שניות ארוכות. מרן בירך את הנוכחים, ירד מן הבמה ופנה לדרכו, והנה נשמע קולו ברמקול בלחש: "ואנוכי עפר ואפר, ואנוכי עפר ואפר". משמשו הנאמן של מרן הבין מיד מה אירע, ומיהר וכיבה את המיקרופון המוצמד לגלימתו של מרן. הוא שאל את הרב מדוע לחש לעצמו "ואנוכי עפר ואפר", ומרן הסביר:

הקדוש ברוך הוא סייע בידי למסור שיעור נפלא בלי להכין אותו כלל, ואני חושש שמא תכנס בליבי גאווה חלילה. אני מזכיר לעצמי שוב ושוב שאיני אלא עפר ואפר...

1. מדוע הרב עובדיה לא הכין את השיעור כרגיל?
2. האם הרב הצליח להעביר שיעור מעניין עמוק? צטט את המשפט המלמד זאת.
3. איזו תכונה של הרב בולטת בסיפור זה, מלבד גדולתו בתורה?

1. גאווה
2. ענווה
3. סבלנות
4. שמח